Divendres 2 d'Advent

Text de l'Evangeli (*Mt* 11,16-19): En aquell temps, Jesús deia a la gent: «A què compararé aquesta generació? És semblant als nens asseguts a les places que, cridant als altres, diuen: "Hem tocat la flauta per a vosaltres, i no heu dansat; hem cantat complantes, i no heu fet plany".

Perquè va venir Joan, que no menjava ni bevia, i deien: "Té dimoni!". Ve el Fill de l'home, que menja i beu, i diuen: "Heus aquí un home golut i bevedor de vi, amic de publicans i de pecadors!". Però la saviesa ha estat justificada per les seves obres».

© Albada Editorial / evangeli.net

«A què compararé aquesta generació?»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui hauríem de remoure'ns davant del sospir del Senyor: «A què compararé aquesta generació?» (Mt 11,16). A Jesús l'aclapara el nostre cor, massa vegades inconformista i desagraït. Mai estem contents; sempre ens queixem. Fins i tot ens atrevim a acusar-lo i llançar-li la culpa de tot allò que ens incomoda.

Però «la saviesa ha estat justificada per les seves obres» (Mt 11,19): basta amb contemplar el misteri del Nadal. I nosaltres?; com és la nostra fe? No podria ser que amb aquestes queixes estiguem encobrint l'absència de la nostra resposta? Una pregunta molt adient per al temps de l'Advent!

Déu ve al nostre encontre, però l'home —particularment l'home contemporani— s'amaga d'Ell. Alguns li tenen por, com Herodes. A altres, àdhuc, els molesta la seva simple presència: «Fora, fora, crucifica'l» (Jn 19,15). Jesús «és el Déu-que-ve» (Benet XVI) i nosaltres semblem "l'home-que-marxa": «Als seus vingué, i els seus no l'acolliren» (Jn 1,11).

Per què fugim? Per la nostra manca d'humilitat. Sant Joan Baptista ens recomanava "minvar-nos". I l'Església ens ho recorda cada cop que arriba l'Advent. Per tant, fem-nos petits per tal de poder entendre i acollir el "Petit Déu". Ell se'ns presenta en la humilitat dels bolquers: mai abans hom havia predicat un "Déu-amb-bolquers"! Ridícula imatge donem a la vista de Déu quan els homes pretenem encobrir-nos amb excuses i falses justificacions. Ja en els albors de la humanitat, Adam llançà les culpes a Eva; Eva a la serp i..., havent transcorregut els segles, seguim igual.

Arriba, però, Jesús-Déu: en el fred i la pobresa de Betlem no escridassà ni ens reprotxà res. Tot al contrari!: ja comença a carregar sobre les seves petites espatlles totes les nostres culpes. Aleshores, li hem de tenir por?; veritablement, valdran les nostres excuses davant d'aquest "Petit-Déu"? «El senyal de Déu és el Nen: aprenguem a viure amb Ell i a practicar també amb Ell la humilitat» (Benet XVI).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «En veure Déu que la por arruïnava el món, va tractar immediatament de tornar-lo a cridar amb amor, de convidar-lo amb la seva gràcia, de sostenir-lo amb la seva caritat, de vincular-lo amb el seu afecte» (Sant Pere Crisòleg)

- «A la humanitat, que ja no té temps per a Ell, Déu li ofereix un altre temps per tornar a trobar el sentit de l'esperança. Déu ens estima i, precisament per això, espera que tornem a Ell, que obrim el nostre cor al seu amor» (Benet XVI)

- «'Mai ningú no ha pujat al cel, sinó només el Fill de l'home que ha baixat del cel' (Jn 3,13). Deixada a les seves forces naturals, la humanitat no té accés a la 'Casa del Pare' (Jn 14,2), a la vida i a la felicitat de Déu. Només el Crist ha pogut obrir aquest accés a l'home» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 661)

Altres comentaris

«La saviesa ha estat justificada per les seves obres»

Mn. Pere GRAU i Andreu
(Les Planes, Barcelona, Espanya)

Avui, fem el pensament que molt freqüentment hem d'anar a un enterrament. Però... poques vegades pensem amb el nostre propi enterrament. Ve a ser com una jugada del subconscient que ajorna la pròpia mort sine die.

La mateixa contemplació del ritme en la naturalesa que ens envolta ens recorda també aquest fet. Deduïm que —en certa manera— no estem tan distants d'una planta, d'un ésser viu... Estem sotmesos, tant si ens agrada com si no, a la mateixa llei natural de les criatures que ens envolten. Amb la diferència, important!, de l'origen de la nostra vida, de la vida a imatge i semblança de Déu, amb projecció d'eternitat.

Tot l'Advent és informat per aquesta idea. El Senyor arriba amb gran esplendor a visitar el seu poble, amb la pau, tot comunicant-li la vida eterna. És un toc d'alerta: «La saviesa ha estat justificada per les seves obres» (Mt 11,19). Tinguem una actitud receptiva davant el Senyor!

«Prepareu el camí del Senyor, feu rectes les seves sendes» (Mc 1,3), s'anunciava en la dominica II d'Advent (cicle B). Vigileu amb les conductes socials!, ens ve a dir avui. És com si digués: «No poseu traves a la comunicació amorosa de Déu».

Cal polir el nostre caràcter. Cal reconstruir la nostra manera de fer. Tot allò que, en definitiva, falseja la nostra responsabilitat: l'orgull, l'ambició, la venjança, la duresa del cor, etc. Aquelles actituds que ens fan com a déus del poder en el món, sense voler reconèixer que no som pas els amos del món. Som una petitesa dintre l'extensa història de la Humanitat.

Els deixebles de Joan experimentaven la purificació dels seus errors. Nosaltres, els deixebles de Jesús, el nostre Amic, podem viure la insuperable experiència de purificació de tot allò que és pecat, amb esperança de vida eterna: un altre Nadal!

Renovem el nostre diàleg amb Ell. Fem la nostra pregària d'esperança i amor, sense fer cas del brogit mundà que ens envolta.